

ԱՆՈՐ ՆԱՅՈՒԱԾՔԸ

Անւարժ, լին... ու առեղծուածն աչք Քեզ քրած
Դուն կը նայիս ինձմէ Քեզի պարապին բաց,
Ու կը կանչես միայն անոնք, գիտեմ, ո՛վ Տէր
Որ կիրքէն վեր Յաւերժի՛ն մէջ գիտցան սիրել...:

Ի՛նչ կը պակսէր սակայն անչափ Քու փառքերուն՝
Թէ նայուածքիդ գիրկն առնէիր, զիս անելու
Բաւարժած Շնորհին այդ էիչերուն պա՛հ մը երկէր,
Աչքդ խորհուրդ աւագին վրան երբ փորագրէր...:

Ներելու չես, գիտեմ, անուշապառ աս դանգասին.
Բայց ի՛նչ ընել պարպուած Շունչէդ սա գիշերին...
Թէ գիտնայիր ինչպէ՛ս՝ կեանքին գիրկն ամէն օր,
Քեզ կ'ըզնայի՝ սափորիս մէջ ջուր մը պըղտոր...:

Տե՛ս, երազներս, իղձերս ամէն զիս լրբեցին...
Ի՛նչ փոյթ, նայուածքս ինձմէ Քեզի բաց անհունին,
Սա վիրապէն արձագանգեմ — հանգոյցովն իմ
Լուռ հոգիին՝ Հա՛յր, հասակիդ միայն փակուիմ...:

Անւարժ, լին... գուռակ ժրպիտն աչք Քեզ քրած
Երբ դեռ նայիս՝ ինձմէ Քեզի վիհին խորուած,
Զի՛ս ալ կանչէ՝ պակսերս եղծ, որպէսզի, Տէ՛ր,
Մարդերէն վեր Յաւերժի՛ն մէջ գիտնամ սիրել...:

* * *

Այնքա՛ն հեռու — գուցէ մէ՛ջս իսկ — խորն բարձունքիդ,
Ի՛նչ խրոտովիչ բա՛ն մը սակայն ու անբոթիք
Մէջն աչերուդ, որ այս գիշեր շուրջս ամայի,
Ուխտին այրող ֆողը հակսիս, յանկարծ լացի՛...